

kvóta-arány szerint körülbelül négy millió terhelné Magyarországot. Ime, a két-éves szolgálati idő tulajdonképeni terhei, az az ár, melyet a nagy szociális reformért fizetünk. Latba eshetik ez vajjon a kérdés elbírálásánál?

Döntő szerep a szolgálati idő kérdésének megítélésében csak a szociális mérleg felállításának juthat. A szociális előnyök azok, amelyek a kulturállamokat arra bírják, hogy a kétesztendő szolgálati időt meghonosítsák. Nem volna-e képtelenség, ha épen Magyarországon és épen az ellenzék óhajára a három esztendő szolgálatot fentartanók? Nézetünk szerint ebben a vitában csak az lehet döntő, hogy vajjon melyik rendszer mellett részesül több legény a kétéves szolgálat előnyében? A véderőreform értelmében évente 160 ezer ember soroztatnék és 55 ezer szolgálna három évet. 105 ezer ember tehát két évig szolgálna. A hároméves szolgálati idő mellett, a jelenlegi ujoncjutalék fentartása mellett, még bőséges szabadságolások dacára is hasonlíthatatlanul kevesebben részesülnének a kétéves szolgálati idő előnyeiben.

Mindezek alapján, ha a két vagy három éves szolgálati idő összmérlegét felállítjuk, arra az eredményre jutunk, hogy:

1. A hároméves katonai szolgálat katonai szempontból kényelmesebb ugyan, de fentartása még ebből a szempontból sem feltétlen szükség, mivel a kétéves szolgálat a jelenleg póttartalékba került elemek tökéletesebb kiképzése folytán katonai szempontból is nagy előnyt nyújt.

2. Pénzügyi szempontból az eddigi rendszer fentartása olyan minimális megtakarításokkal járna, hogy azok a kérdés elbírálásánál nem dönthetnek.

3. Szociális szempontból a jelenlegi rendszer fentartása bőséges szabadságolások mellett sem nyújthatná azt az előnyt,

melyet a kétéves szolgálati idő elvének keresztülvitele csak százezer magyar családnak jelent.

Szeged tanyai vasutja.

— Elfogadták a tanács javaslatát. —

(Saját tudósítónktól.) A novemberi közgyűlésnek december elsején megtartott folytatólagos tárgyalásán a tanyai vasut kérdése került szóba. Egész délután a vasut ügyét tárgyalták, de a tanácskozási idő legnagyobb részét Balogh Károly tanácsos szakszerű ismertetése foglalta le.

Nagy vita volt a kérdés fölött, a vitaközlés azzal végződött, hogy a közgyűlés többsége magáévá tette a tanács javaslatát.

A közgyűlésről alábbi részletes tudósításunk számol be:

Elnök: Lázár György dr polgármester.

Jegyzők: Taschler Endre főjegyző, Tóth Mihály dr tb tanácsos és Ferenczy Béla aljegyző.

Taschler Endre főjegyző felolvassa a mult ülés jegyzőkönyvét, amelyet hozzászólás nélkül hitelesítenek.

Balogh Károly tanácsos előadja, hogy az áprilisi közgyűlés határozta alapján a tanács az alsó tanyai vasut összes előmunkálatait elvégezte úgy, hogy az engedélyezési tárgyalás alapja megvan. A terveket a tanács megbízásából Szesztay László műegyetemi tanár elkészítette és ezek a tervek most már alapjául szolgálhatnak a közigazgatási bejárásnak. A terveket úgy a szűkebb körű, mint a nagyobb bizottságok letárgyaltak. A terv szerint a vasut egyik ága a csorvai Pálffy-tanyáig, a másik ága a királyalmi erdőőri szakiskoláig vezetne, de az ugynevezett Balogh-féle iskolánál elágaznék. A terv folytatása szerint a csorvai végállomástól tovább vezetnék a vasutat a négyezer lakossal bíró Mérges pusztáig. A vasut kiindulási pontja a Mars-téren volna. Két alternatív tervet készítettek el a vasut belső vonalára. Az egyik terv szerint Berli-, Londoni-körutakon, Béke-, Földvári-utakon és Tisza Lajos-köruton át a Tisza- és Rendező pályaudvarok mentén Szentmihálytelekig, a másik terv szerint a Kálvária-uton át egye-

nesen Feketeszl irányában haladna a vasut. Biró Benő főmérnök és Becsey Károly dr indítványára fölmerült az a terv, hogy az elágazás ne a Balogh-iskolánál, hanem a kunhalomi iskolánál történjék, mert így észak felé közelebb éri a vasut a Zöldfát és Belsődomaszéki iskolákat. A másik irány Nagvszéksós felé haladva közvetlenül érintené a közigazgatási központot és az erdőőri szakiskoláig menne.

A két végpontot, az erdőőri szakiskolát és a csorvai állomást idővel új vonallal lehetne összekötni és akkor kialakulna a körvasut.

A tanács a közgyűlés határozata alapján megtett eddig mindent és az előadó a tanács nevében arra kéri a közgyűlést, hogy adjon újabb felhatalmazást a tanácsnak a további lépések megtételére, hogy a közigazgatási bejárást minél előbb megtarthassák és a város minél előbb megszerezhesse a kiépítéshez a szükséges engedélyezési okiratot.

Kiss Gyula kíváncsún tartja, hogy mappák készíttessenek a vasut irányáról és ezek a térképek osztassanak szét a bizottság tagjai között.

Becsey Károly dr rosszalja, hogy Szesztay László a maga felfogása után indulva készítette el a terveket. A tanács ezzel csak költséget okoz a városnak. Az irányt illetőleg a kiinduláshoz Biró Benő főmérnök tervének a hive. Azt kívánja, hogy ne a magánbirtokokon, hanem a város bérföldjein vonuljon keresztül a vasut. A vonalaknak úgy kell elágazni, hogy azok a legnépesebb területeket érintsék.

Dobay Gyula dr azt mondja, hogy a magánérdekeket figyelmen kívül kell hagyni. Ha valaki azt akarja, hogy a földje mellett menjen el a vasut, akkor járuljon hozzá a költséghez. Kéri, küldjenek ki egy bizottságot, mely tárgyalja le az érdekelt gazdákkal a hozzájárulási költségek kérdését.

Fajka Lajos dr fölöslegesnek tartja, hogy Röske-Szent-Mihály telekre is elvezessék a vasutat, mert a szentmihálytelkieknek van összeköttetésük Szegeddel. Hozzájárul Becsey Károly dr indítványához.

Csernovics Agenor szerint először az állami hozzájárulást kellene biztosítani. A részletekkel azután is lehet foglalkozni. Nagyön nehéz itt dönteni a kérdés fölött. A közgyűlés egyharmad része személyesen érdekelve van, kétharmadrésze pedig nem ismeri az ügyet. Igazság szerint csak úgy lehetne eldönteni a kérdést, ha üzleti alapra helyezik a dolgot és olyan bizottságot küldenek ki, amelyben egyetlen érdekelt ember sincs benne. Nagyön jó lenne, ha megtalálnák a módját annak, hogy ne itt a közgyűlésen döntsének a kérdésben. A tanács javaslatát elfogadja.

Biró Benő nagy szakértelemmel szól hozzá a kérdéshez. Ajánlja, hogy fogadják el a tanács javaslatát, de azt is kéri kimondani, hogy három alternatív tervet állítsanak be és a miniszteriumhoz fölküldendő terveket az elfogadandó alternatívával módosítsák.

Wimmer Fülöp szerint nincs olyan terv, amelyben a közgyűlés többsége belenyugodnék. A fontos, hogy a vasut kiépüljön, nagy életbevágó hibáról szó nem lehet. Nem lehet okosabbat csinálni, mint engedni a kérdést a maga útján kifejlődni. El kell fogadni a tanács javaslatát. Amíg a tervek fönn lesznek a miniszteriumban, addig a részletes kérdéseket el lehet intézni.

Papp István elfogadja a tanács indítványát.

Balogh Károly kijelenti, hogy Dobay Gyula dr indítványát a tanács magáévá teszi.

A közgyűlés többsége ezután a tanács javaslatát elfogadta.

Bokor Béla polgármesterhelyettes bejelenti, hogy a körtöltést a város átvette és mindent rendben találtak. A közgyűlés ezt tudomásul vette és elhatározta, hogy a költségvetésnél megtakarított 56.000 koronából

ligrafikus írással épen egy rendelést jegyzett be a nagy zöld könyvbe.

— Mondja csak, Latheule, — kérdezte tőle Ménilbois — biztos maga abban, hogy Lacossette doktor . . .

Az öreg méltatlankodott, hogy kételkedik a szavában.

— Ugy láttam, mint ahogy itt látom Le Sidoine professzort s a tanársegéd urakat. Látja, kérem, az a baj, hogy nem óvakodnak eléggé az örültektől. Ah! én ismerem ezeket a fickókat. Ha valamelyik valami gonoszsgon töri a fejét, én hamarosan rájövök. Megszimatolom. Régóta figyeltem már azt az alakot, aki Lacossette doktort szemelte ki áldozatául. Oh, ezek az üldözési mániában szenvedők, ezek különösen veszedelmesek. Hetekig, hónapokig érlelik gyilkos szándékukat, mely ott fészkel agyukban, mint a hernyó a gubóban. S egy szép reggel . . .

Latheule apó vigyorgott egyet; Faret le nem vette róla a szemét, Le Sidoine nyájasan hallgatta.

— Ide hallgasson, — folytatta az öreg ápoló — az a gyilkos is, mikor Lacossette doktor azt kérdezte tőle: „No jobban van-e ma?“, azt felelte mosolygó arccal: „Oh igen, jobban, sokkal jobban. A banda, tegnap óta, föl hagyott az üldözéssel.“ S úgy tett, mintha meg akarta volna vakarni a lábát, pedig csak le akart hajolni, — Latheule apó le-

hajolt — ki akart huzni nadrágjából egy kinyitott kést és . . .

Két éles sikoly, egy kékes villanás; mint a képzelt örült, akinek képét földézte, Latheule apó is éles pengét villogtatott kezében, majd beledöfte Le Sidoine doktor vállába, akinek csak fehér zubbonyát hasította keresztül. Mikor kihuzta a kést, hogy még egyszer áldozatába szurja, Ménilbois megkapta csuklóját s oly erősen szoritotta, hogy kezét meg se tudta moccantani. Ugyanabban a pillanatban Faret átnyalábolta mind a két lábát s az elősiető örök segítségével ráhúzták a kényszerzubbonyt.

— Megsebesült, professzor ur? kérdezte Ménilbois.

Le Sidoine zubbonyából, a jobb váll tájékán, néhány vércsepp szívárgott ki.

— Semmi, a semminél is kevesebb, — felelte a doktor.

Latheule apó eszeveszetten, habzó szájjal viaskodott az örökkel, akik legyűrték.

— Nyomorult! — ordította — elloptad tőlem a csálhatatlan balzsam titkát. Megállj csak, átfurom a májadat s apróra vagdalom a beleidet!

Elvitték.

— Szegény öreg! — sóhajtotta Le Sidoine — kár érte. Derék ember volt.